

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En Gij hebt mij gehoord omreden mijne ellenden en mijne oprechtheid; en het is omreden Uwen Zoon dat Gij mijner aldus barmhartig geweest zijt; daarom zal ik tot U roepen in alle mijne ellenden, want in U is mijne vreugde; want Gij hebt Uwe oordeelen van mij weggekeerd omreden Uwen Zoon.

Alma 33: 11. Boek van Mormon.

GOD HEEFT GESPROKEN.

Herstelling en Oordeel.

Rede uitgesproken in den Salt Lake Tabernakel op 12 Sept. 1920 door
Ouderling ORSON F. WHITNEY.

Vertaald door J. de G.

(Vervolg van bladz. 325.)

De schapen en de bokken.

In het vijf en twintigste hoofdstuk van Mattheus kunt ge voor uzelf lezen wat de Heer Jezus Christus hieromtrent zegt:

„En wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met hem, dan zal hij zitten op den troon zijner heerlijkheid.

„En voor hem zullen al de volken vergaderd worden, en hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de bokken van de schapen scheidt.

„En hij zal de schapen tot Zijne rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijne linkerhand.

„Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.

„Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij geherbergd.

„Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en gij zijt tot Mij gekomen.

„Dan zullen de rechtvaardigen hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien en gespijsigd? of dorstig en te drinken gegeven?

„En wanneer hebben wij U als een vreemdeling gezien en geherbergd? of naakt en gekleed?

„En wanneer hebben wij U krank gezien of in de gevangenis en zijn tot U gekomen.

„En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: voor zooveel gij dit een van deze Mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.

„Dan zal hij zeggen ook tot degenen, die ter linkerhand zijn: Gaat weg van mij, gij vervloekten! in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijne engelen bereid is.

„Want Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij niet te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest en gij hebt Mij niet te drinken gegeven.

„Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet geherbergd; naakt en gij hebt Mij niet gekleed; krank en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht.

„Dan zullen dezen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien of dorstig of een vreemdeling of naakt of krank of in de gevangenis en hebben U niet gediend?

„Dan zal hij hun antwoorden en zeggen: Voorwaar zeg ik U; voor zooveel gij dit een van deze minsten niet gedaan hebt, zoo hebt gij het Mij ook niet gedaan.

„En deze zullen gaan in de eeuwige pijn; maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven.”

Het Priesterschap van God.

Het dragen van het priesterschap beteekent te zijn bevestigd door goddelijke volmacht, boodschappers te zijn van God en bedienen te zijn van het eeuwig Evangelie. Indien gij behulpzaam zijt geweest jegens Zijne dienstknechten, de „Marmoonsche” ouderlingen, welke reizen in vreemde landen en staten, al hebt gij hen ook slechts een glas koud water gegeven, dan zal God u gedenken in den dag des oordeels en er u voor beloonen. Doch beleediging en mishandeling zullen ook hun belooning weg hebben. Houdt dan in gedachten dat wat ooit aan hen is gedaan, hetzij goed of kwaad, gedaan is aan Hem die hen zond.

Oordeel, verleden en toekomst.

Denk daarom evenwel niet dat Gods belooningen en straffen in reserve worden gehouden om aan het einde der wereld te worden toegepast. Het oordeel is nu in werking en is dat geweest van de vroegste eeuwen. Joseph Smith zegt, dat Satan's straf bestaat in het niet kunnen krijgen van een lichaam en dat hij geen lichaam heeft, doordat hij rebelleerde tegen God in den hoogen raad, waar hij zich tegen den wil des Vaders verzette en den Heiligen Vader de heerlijkheid trachtte te ontnemen. Daarom werd hij uitgeworpen met een derde deel der geesten, welke in den hemel waren, en hem volgden en hen werd niet toegestaan een lichaam op zich te nemen op aarde. Al de anderen, tweederde van Gods kinderen zijn nu of zijn geweest of zullen hier zijn in lichamen, wit, zwart, rood, geel of bruin. Al deze hielden hun eersten staat of schoon sommigen natuurlijk beter dan anderen, en mochten als belooning een lichaam op zich nemen als teeken van eeuwigdurende vooruitgang. Satan, geen lichaam hebbende, kan geen vooruitgang maken in zijn huidigen toestand en is gedoemd tot eeuwige verdoemenis. Alzoo

zien wij dat oordeel, belooning en straf reeds in het allereerste begin toegepast werden.

Niettegenstaande dat, is er toch een eindoordeel bij het eind der wereld, als de dooden, klein en groot, voor God zullen staan om reenschap te geven van hun daden in het vleesch. Voor dit doel zullen allen die een lichaam hadden, uit het graf verrijzen. In hoeverre de woorden van Johannes letterlijk of figuurlijk zijn bedoeld is niet aan mij om te zeggen; doch ik geloof met geheel mijn hart in zijn leeringen en in wat Christus zelt zeide: „Wat men zaait zal men ook maaien.”

De eene helft van de wereld is niet uitverkoren om zalig te worden en de andere helft om vervloekt te worden, zonder aanzien van het goed of kwaad dat is gedaan, zooals eenmaal werd verkondigd van Christelijk kansels. Geen mensch is voorbeschikt voor zaligheid of vervloeking, doch allen zullen worden beloond naar hunne werken.

Vele woningen.

„In Mijn Vaders huis zijn vele woningen,” zei de Heiland; „Ik ga om u plaats te bereiden, opdat gij komen moogt waar ik ben.” Hij sprak niet tot moordenaars, dieven en overspelers, toen hij dit zeide. Hij sprak tot Zijn volgelingen, mannen en vrouwen, die als zij hadden gezondigd, zich bekeerden en het kruis opnamen om hun Meester te volgen. Hij ging hen voor om hen plaats te bereiden, opdat zij komen konden waar Hij was. Maar dit strekt zich niet uit tot alle menschen, daar alle menschen niet waardig zijn. De apostel Paulus sprak van een heerlijkheid van de zon en een heerlijkheid van de maan en een heerlijkheid der sterren. Joseph Smith en Sidney Rigdon aanschouwden een visioen, verduidelijkende alles wat Paulus had aanschouwd. Zij zagen in een visioen het lot van het menschelijk geslacht, in verschillende graden van heerlijkheid — het celestiale vergeleken bij de zon; het Terrestriale vergeleken bij de maan; en het Telestiale vergelijken bij de sterren; en zooals de eene ster verschilt van de andere, alzoo is de opstanding der dooden. Het is niet één groote hemel en één groote hel. Menschen moeten rechtvaardig en redelijk worden behandeld. Men zal slechts oogsten wat men zaait.

Wie zijn zij, die de hoogste heerlijkheid, de Celestiale, zullen beërven? Zij, die hier het Evangelie aannemen en standvastig zijn tot het eind, in hunne handen vertrouwd de Vader alle dingen toe, en zij zijn van Christus en Christus is Godes. Zij vormen de Kerk van den Eerstgeborene.

Wie beërven de Terrestriale glorie, welke verschilt van de Celestiale heerlijkheid zooals de maan verschilt van de zon? Zij die het Evangelie niet hier aannamen, doch later, in de geestenwereld. Zij stelden den dag van hun zaligheid uit en moeten voor dat uitstel betalen. Zij streden niet voor Christus en ofschoon zij waardig zijn voor een koninkrijk zijn zij niet waardig voor een kroon.

En wie beërven de Telestiale heerlijkheid? Het zijn zij, die in de hel waren; misdadigers van iedere type en graad, naar lagere regionen gezonden om van hun zonden te worden gereinigd; en wanneer zij hun laatste penning hebben betaald kunnen zij zelfs verlost worden en

in licht en vrijheid wandelen, grooter dan de beperkte gedachte kan bevatten.

De begeerten des menschen in acht genomen.

Joseph Smith, toen hij dit groote visioen aanschouwde, dacht zonder twijfel, dat het laatste woord gesproken was. Hij veronderstelde dat men, om de Celestiale heerlijkheid te beërven, het Evangelie hier moest gehoorzamen, persoonlijk, of dat men anders geen verhooving kon verkrijgen. Doch jaren later had hij een ander visioen, waarin hij kleine kinderen zag, door andere kerken naar de hel gezonden, omdat zij stierven zonder het Evangelie te kennen, en zag hen in Celestiale heerlijkheid, verlost door het bloed van Christus vanaf de grondvesting der wereld. Hij zag er ook zijn broeder Alvin, die een goed man was, waarschijnlijk even goed als Joseph of Hiram Smith, de martelaar, profeet en patriarch, een man die geloofde in den Heiland en in de zending, welke „Mormonisme" wordt genoemd. Doch hij stierf alvorens de Kerk was georganiseerd en voordat er gedoopt werd door de ouderlingen. Toch zag Joseph, Alvin in het Celestiale Koninkrijk en het verwonderde hem. Toen hoorde hij een stem uit den hemel, zeggende: „Allen die gestorven zijn zonder een kennis van het Evangelie, en die het zouden hebben aangenomen, indien zij langer geleefd hadden, zijn erfgenamen van het Celestiale Koninkrijk van God.... Want ik de Heer zal alle menschen oordeelen naar hunne werken, overeenkomstig de begeerten huns harten." Dat wil niet zeggen, dat menschen als Alvin zalig kunnen worden zonder doop, hetwelk noodzakelijk is om in het Koninkrijk van God binnen te treden en wat men persoonlijk moet ondergaan of door volmacht hier op aarde. Het beteekent eenvoudig, dat God rechtvaardig is, en geen rekenschap vraagt van gelegenheden, welke buiten ons bereik waren.

Dit is „Marmonisme", mijne vrienden, waarvan sommige menschen zeggen, dat het laatlunkend en onedel is en klein. Klein! Het is het grootste ding in Gods heeal. Kunt ge u iets schooners voorstellen, dat meer juist is, barmhartiger en grootmoediger, dan een godsdienst die de levenden redt, de dooden verlost, de veroordeelden bevrijdt en zaligheid geeft aan hen die zich willen of kunnen bekeeren?

Wat van zelfrechtvaardiging?

Als wij voor God staan om rekenschap te geven van onze daden in het vleesch, geloof ik niet, dat wij getuigen noodig hebben, noch voor noch tegen ons; want alles wat wij hebben gedaan of gezegd, is op onze zielen geschreven en ieder menschenhart is een blad in het grootste boek van Gods oordeel. Herinner u wat Johannes zegt: „En de boeken werden geopend, hetwelk het boek des levens is." Dat beteekent voor mij, dat wij geoordeeld zullen worden door het verslag van ons leven. Doch menschelijke verslagen zijn onvolmaakt en dikwijls dwalingen. Hoe gelukkig dat er nog een „ander boek" geopend wordt, geschreven door een pen die niet faalt en dat de verslagen door menschen gehouden, verbeterd zijn door het boek van den Verslag-Engel, gehouden in den hemel. Ik geloof waarlijk, dat alles wat wij doen en nalaten op onzen sterflijken pelgrimstocht duidelijk geschreven staat op onze zielen.

Menschelijke platen en cylinders.

Wij leven in een tijd van wonderlijke uitvindingen en niets schijnt mij wonderlijker en interessanter dan de muziekmachines welke de menschelijke stem zoo getrouw nabootsen en bewaren evenals melodieën, waarvan de noten in schijven of cylinders zijn geprikt, voor verdere reproductie. Door de cijlinder of plaat op de machine te plaatsen en de de naald te richten, is de hond in staat „zijn meesters stem” te hooren; en zijn wij in de gelegenheid op dezelfde manier meesterstukken van goddelijke kunst te genieten. Wat als het onze woorden aan het licht zou brengen, onze ijdele woorden, waarvan de Heiland zegt, dat wij rekenschap moeten geven in den oordeelsdag, wat als al onze lichtzinnige gesprekken en zondige handelingen eens geprikt waren in de cylinders van onze ziel om te gelegener tijd te worden weergegeven? Geen andere getuigen zijn noodig; want wie kan ontkennen of weerleggen wat zijn eigen hart en ziel erkennen?

De macht te vergeten.

President Joseph F. Smith placht te zeggen, dat het verschil tusschen een rechtvaardig en een onrechtvaardig man, een verschil minstens, dit is: Dat de rechtvaardige man, die zich van zijn zonden heeft bekeerd en rein gewasschen is door den doop, de macht heeft al zijn laagheid te vergeten, zijn booze woorden en daden en al het andere, dat hem zou kwellen. Hij vergeet het alles en het is weggedaan uit het boek van Gods herinnering; terwijl de man die God weerstaat en weigert zijn zonden na te laten, het kwaad blijft herinneren, dat hij deed en het niet kan vergeten, de macht niet heeft te vergeten. En dit, zeide wijlen onze president, „is de worm die niet sterft en het vuur, dat niet uitgebluscht wordt.” De geest vergeet niets, tenzij hij de macht verkregen heeft te vergeten; en ongetwijfeld bezit hij ook de macht te herinneren wat hij niet wenscht te vergeten. Wij herinneren ons alles wat is gebeurd en op den dag des oordeels vertellen wij onze eigen geschiedenis en zingen ons eigen lied. En wie onder ons, als de boeken worden geopend en ons verslag is bekend, zal zeggen tot hem op den grooten witten troon: „Uw oordeelen zijn rechtvaardig, o, God! wees mij zondaar genadig.” Amen.

DE PIONIERS VAN 1847 HERINNERD.**Hunne reizen door de wildernis en hun leven in de forten in de vallei.**

(Vervolg van bladz. 328.)

Allen ontwaakten op dat vreeselijk rumoer en kwamen naar buiten roepende: „Wat in vredesnaam is er aan de hand? Zijn de Indianen ons aangevallen?”

„Nee, het vee is geschrokken.” Spoedig hadden ze een der wagens

zoo verschoven, dat de afsluiting verbroken was en ze hun weg naar buiten konden vinden. De bewakers volgden hen te paard en brachten hen na een heele lange ren behouden weer terug. Nadat de opschudding voorbi; en de gemoederen tot bedaring gekomen waren, kwam er een meisje uit een der wagens naar buiten kruipen en zeide:

„Wat gebeurt er toch, wat gebeurt er?“

„Arm kind, er gebeurde genoeg. Deze jonge dame trouwde later in deze vallei en een harer dochters is thans werkende in den tempel.“

Zoo trokken wij de vlakte over en kwamen hier ten slotte aan. Hoewel ons land in oorlog was gewikkeld met Mexico, plantten we toch onze vlag op de „Ensign Peak“ — met eigen oogen heb ik aanschouwd hoe die daar gheschen werd — en verklaarden dit Amerikaanschen grond. We zijn trouw aan de regeering. O ja, wij waren trouw aan de regeering, we bewezen loyaliteit en hebben het sindsdien bewezen.

En nu zijn we hier. De Profeet zeide dat we ons hier zouden vestigen en een machtige natie worden. Aanschouw deze groote vergadering; wij hebben hier vijfduizend menschen — en nog maar een gedeelte van een der Stakes van Zion zijn hier verzameld. Stel u nu voor, dat er drie en tachtig Stakes dezen dag vieren, zooals wij het hier doen! O, wat een schouwspel, wat een schouwspel! Zie wat de Heere voor Zijne kinderen heeft gedaan. Weet ge wat de Heere voor ons gedaan heeft?

Hier zijn we in vervulling van Jesaja's Profetie, duizenden jaren geleden, dat er een tempel zou worden gebouwd in de toppen der bergen, en vele volken zouden er henen vloejen. Hier hebben we den tempel en ook het volk uit alle natiën der aarde. Er zijn hier heden zes en dertig natiën vertegenwoordigd; zij zijn van zoowat alle landen der wereld.

In de toppen der bergen.

Wij zijn hier in de toppen der bergen. Zie eens naar buiten over de landen, van Canada tot Mexico, en vergelijk dan de prachtige tehuizen en de boom- en wijngaarden, het gouden graan, het vee op een duizendtal heuvelen; en de kinderen die in zeer grooten getale, ja bij duizenden geboren zijn. O, onze Vader is goed voor Zijn volk geweest, onzen strijd heeft Hij voor ons gestreden.

Heden zijn wij hier en roepen luide tot den almachtigen God, „Wij danken U Heere, onzen God!“ De tempels worden gebouwd, Jesaja; en hier gaat het volk in de tempelen onzes Heeren om het groote werk voor de levenden en de dooden te verrichten. In de eerste periode van onze kerkgeschiedenis, toen dat beginsel bekend gemaakt werd, doopte de Profeet allen die daarvoor tot hem kwamen in de Missouri-rivier; doch de Heere openbaarde zich aan hem en zeide: „Joseph, dit werk moet in de tempelen des Heeren uws Gods geschieden en registratie der verrichtingen moet noodzakelijk worden bijgehouden.“

Sinds dien tijd zijn er tempelen gebouwd, en registratie gehouden, en het grootsche werk blijft voortduren. „O, Vader, wij danken U!“ Zegen deze kinderen, Vader; laat Uw Geest met macht op hen rusten, zoodat wanneer zij tot mannen en vrouwen opgroeien, zij een werkzaam aandeel kunnen hebben, in het groote werk van U, o Heere, zoodat dit steeds voortgezet kan worden.

Spoedig zullen we naar Jackson County terugkeeren. In 1848 profeteerde de Profet dat in dit geslacht nog de tempel in Jackson County, gebouwd zoude worden. Dus nog slechts een en twintig jaren! Zal het gebouwd worden? O, God, weet dat het zal gebeuren; en ik weet dat het zal zijn.

Een tempel zal hier gebouwd worden. Het groote werk van God rolt voort. Het groote duizendjarige tijdperk is zeer nabij. O, bereid u er op voor, bereid u er op voor; alle gij heiligen der wereld, bereid u daarop voor, want de tijd is zeer nabij. God zegent u. Amen.

Ouderlin HIRAM F. SPENCER.

Mijne broeders, zusters en vrienden. Ik gevoel mijn onvermogen om hier dezen morgen voor u te staan, doch indien ik niets beters heb kan ik u mijne getuigenis geven van de waarheid van hetgeen door broeder Sperry is gesproken. Wij waren beide jongens, die de uitgestrekte vlakte tezamen overtrokken, en kan in waarheid van de echtheid zijner verklaringen getuigenis geven en kan zeggen, dat het een getrouw verslag is dier dagen. Wij zijn samen door de moeilijkheden en wederwaardigheden van dit westelijke land gegaan, en ik wensch hier heden tot dit jonge volk te zeggen, u hebt nimmer en zult nimmer een reinex man hooren spreken dan broeder Sperry. Ik geef getuigenis van de reinheid zijns levens, zijne oprechtheid en getrouwheid jegens het Evangelie en het werk des Heeren.

Ik ben gevraagd om u een verslag te geven aangaande het fort, dat hier in 1847 gebouwd werd. Toen het volk hier kwam werden ze geleid, als door broeder Sperry besproken door kapiteins over tien, over vijftig en over honderd. Toen we deze vallei hier bereikten, had President Young al direct de plaats etc. aangegeven waar het fort gebouwd moest worden, en het volk begon er al spoedig mee. Een kapitein over tien, riep twintig mannen bij elkaar, die naar de bergen gingen om hout te hakken en bleven daarvoor een week of veertien dagen in de bergen kampeeren. Zij moesten blokken hout maken van veertien tot zestien voet lang, voor het bouwen van die huizen.

Als ze in de canyons of bergpassen gingen, in die dagen, moesten ze hunne geweren medenemen en 's nachts de wacht houden om niet door de Indianen te worden overvallen. Dan werd er een zeker aantal aangesteld om met ossespannen de blokken op te halen.

De meeste dezer blokken kwamen toen reeds van wat toen „Red Butte Canyon” genoemd werd. Enkelen kwamen van „City Creek Canyon” doch de meesten dezer kwamen van „Red Butte Canyon”.

Eén reis per dag.

Het aangestelde aantal mannen, met ossespannen, haalden de blokken hout, één reis per dag makende; en evenzoo waren er weer zooveel mannen voor het opstapelen der blokken hout.

De einder der houtblokken moesten natuurlijk recht gemaakt worden om in elkaar te kunnen sluiten, zoodat ze op elkaar konden liggen. Alle mannen in die dagen waren kundig om met de bijl om te gaan — zelfs President Young; want hij was gerekend een der besten te zijn in het hanteeren van den bijl; en niet enkel de mannen zelfs de vrouwen de

méerderheid dezer, zoo niet alle, konden in die dagen een bij hanteeren, en veel beter dan de meeste mannen van dezen tijd.

Op zulk een wijze is dit fort gebouwd geworden. Als de blokken op maat gesneden waren en pasklaar waren gemaakt werden ze op hunne plaatsen gelegd. Om een huis te bouwen hadden we ongeveer 35 van die blokken noodig. Zij werden dan naast elkaar geplaatst en gelijk gemaakt en wel zoo, dat er twee of drie duim speling tusschen was. Wanneer ze dan geplaatst waren, moesten ze worden aangevuld met blokjes hout die weer zoo gevoegd werden, dat het huis kon worden bepleisterd. Als het huis tot een vierkant was voltooid, werden er palen overheen gelegd voor het dak, dunne ronde balken werden dan voor dat dak aangebracht. De binnenmuur werd anderhalf of twee voet hooger gemaakt dan de buitenmuur. Nadat deze gelegd waren, werden er riet en biezen overheen gewerkt, waarna er drie karrevrachten leem of aarde noodig waren om het dicht te maken. Toen hadden de meeste huizen geen vloeren. Enkeligen hadden vloeren van ruw hout. Na de dakbedekking, werden de deuren bevestigd. Ook deze waren van ruw hout gemaakt. Zeer vele huizen hadden zelfs geen deur dien winter, doch waar er een was, was die vervaardigd uit ruw hout, en de meesten werden dan met ongelooide huiden of ongelooid leder in hun plaats gezet, inplaats van hengsels of scharnieren.

Ongelooid leder voor scharnieren.

Men sneed stukken van ongelooid leer (buffelhuiden) van ongeveer zes duim lang en drie duim breed, welke aan de deur en het huis werden gespijkerd, ter vervanging van scharnieren; waarop de deuren konden draaien. Deze huizen werden in een vierkant gebouwd, met ongeveer 25 huizen aan elke zijde en een poort aan de noord- en zuidzijde van het eerste fort dat gebouwd was, en op gelijke wijze ook de andere forten. Het hoofdfort was geheel van zware balken opgetrokken.

Als het dak er op was, en de muren aangevuld waren, werd een hoeveelheid leem met zand vermengd genomen, dat door iemand in een bak mee op het huis werd genomen, die het met de hand daarover heen smeerde; en van binnen had dezelfde bewerking plaats en op die wijze werd het met spoed dicht gepleisterd. Enkeligen gebruikten truweel of troffel, doch er waren er maar weinigen in ons bezit. Als de anderen die ook wilden gebruiken hadden ze die eerst uit hout te vervaardigen.

Wanneer het werk geheel gedaan was en het gereed was om betrokken te worden, nam de vrouw eenig klei en maakte dat tot een dun mengsel; daarmede de muren bewerkende met behulp van een oud stuk doek. De vrouwen die de klei bereidden maakten het bijna geheel wit. Wanneer de muren dan gewit en droog waren, werden de huizen voor den winter betrokken. Toen we in 't begin hier in deze vallei waren aangekomen, hadden we haast geen regen van den eersten April tot den vijftienden October was het geheel droog. Zoo hadden we dus gedurende het bouwen tot in het vroege najaar geen regen gehad, doch verder in het najaar kregen we ons deel ervan.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

Het geloof als het levenskrachtige mosterzadje en de wonderen.

Het verhaal is ons eens gedaan dat het eens erg gesneeuwd had, en als het meer wil gebeuren, had grillige heer wind het opgehoopt voor de deur eener woning tot groot ongenoeven der vrouw die daar woonde.

Deze, afgaande op het verhaal van Bijbelschen oorsprong, dat het gebed eens rechtvaardigen veel vermag en het zelfs bergen kan verzetten, bracht het, vóór zich ter ruste te begeven in praktijk en bad, dat dien sneeuwberg voor haar deur mocht worden weggenomen. Toen zij den volgenden morgen ontwaakte, bevond zij, dat haar gebed geen gewenschte uitwerking had gehad, want de berg lag er nog juist zooals den avond te voren, wat haar den uitroep ontlokte: „Oh, ik dacht wel, dat het niet zou helpen.”

Hoevelen zijn er die op dergelijke wijze denken, wanneer ze hunner gebeden tot God opzenden. Hoevelen zijn er die, als ze tot Hem gaan die ons in alles wil helpen, vrij van een bijgedachte zijn, zelfs van ongelooft en van twijfel, aan de vervulling hunner wenschen en gebeden.

De uitdrukkingen als: zou het wel gebeuren; 'k hoop dat het gebeuren zal; dat het mag gebeuren; God geve dat het gebeurd; en vele van dergelijke gebezigde uitdrukkingen zijn allen woorden en gedachten van twijfel, die voortkomen uit een wankelend gemoed, terwijl het woord ons leert, om bij het bidden niet te twijfelen aan Hem die machtig is te geven, maar in vol geloof en vertrouwen op Hem onze petitie op te zenden, „want die twijfelt is als eene baar der zee gelijk.”

Bij het lezen der geschiedenis van het leven der eerste Christenen, wordt ons verzekering gegeven, dat in die dagen vele en groote wonderen en geloofsuitwerkingen geschied zijn en de opmerkzame lezer ontdekt, dat daar de geloofsuitwerking het sterkst was en het meest op den voorgrond trad, waar er met vele moeilijkheden te kampen viel en vervolgingen der Christenen deel waren.

De bijbel is een te beknopt verslag om ons een volledig verhaal te geven van alles wat in de verschillende gemeenten voorviel, maar toch krijgen we voldoende indruk, dat in vele gemeenten dezelfde fouten huisden als ook thans worden gevonden, en wel daar het meest waar de druk het minst gevoeld en aldus het minst geleden en geofferd werd voor de waarheidszaak. Paulus' brieven bevatten voldoende vermaningen over verkeerdheden en zonden die ons, bij onze beschouwing daarvan doen huiveren en welke wij in onzen tijd ten zeerste verfoeien en bemerken dan ook daaruit, dat de heiligen dier dagen ook in den waren zin des woords geen heiligen waren, doch zoo werden genoemd

als onderscheiding van de aanhangers der verschillende geloofstelsels toen bestaande.

Wij bemerken dan ook, tenminste wij mogen en kunnen concludeeren, dat deze verkeerdheden niet verricht werden om der geloofs wille en der vele wonderen, die er geschieden, doch dat er tijden waren van rust, die hun eenigszins in slaap wiegde voor de ware beginselen, waardoor geen gehoor werd gegeven aan de stille influistering des Geestes en aldus langzaam aan duisternis begon te dalen.

Er kwam een levensleer, dat wil zeggen, hun levenswijze in dien rusttijd verschilde niet zoo bijzonder veel van de anderen, tenminste in enkele opzichten, waardoor zij, o zoo gemakkelijk in de gewoonten van anderen vervielen en van kwaad tot erger, totdat zij de grens overschreedden, langzamerhand tot opvattingen en leeringen komend, die in strijd waren met de prediking van hem, die tot hen gezonden was, n.l. Paulus.

Het is in den regel de rust die voor onze getuigenis het gevaarlijkst is, waardoor de uitwerking van het geloof niet geregeld geopenbaard worden omreden er niet zoo'n bepaalde noodzakelijkheid is om geheel en al onze toevlucht bij God te zoeken en elkanders steun zoo noodig te hebben, welke ons ook gemakkelijk tot de opvatting doet komen van „ik kan het alleen wel doen en heb hem of haar niet noodig of zelfs de Kerk niet“ en nog erger zelfs, dat wij denken, dat de geheele kracht in ons zelf schuilt, vergetende dat Zijne kracht in onze zwakheid volbracht wordt, d.w.z. in de zwakheid die afhankelijkheid in zich sluit, niet in de zwakheid die een fout is en een zeer grove fout wezen kan, „want die denkt dat hij sterk is, toont juist zijn grootste zwakte“ en in die zwakheid wordt zijne kracht niet volbracht.

In den algemeenen zin dan, als tevoren aangehaald, bevinden wij dat al de teekenen van de macht des geloofs geopenbaard wordt in dat tijdperk van vervolging en zware beproeving.

Het waren balsemende werken Gods in de geschokte en gewonde gemoederen der verdrongen en verongelijkte Christenen, volgers der Waarheid, tot hunne hulp en bijstand, opdat, wanneer de beproeving het zwaarst en de verzoeking het hoogst was, ook de redding nabij was.

De redding was hier dan dat door de uitstorting dezer dingen in der lijdenden gemoederen, zij sterk waren de folteringen te doorstaan en in het geloof niet te wankelen, veel minder te bezwijken.

Door het geloof waren ze tot Christus gekomen en door Hem in hun lijden tot God, en werden zij verheerlijkt, gelijk de Zoon verheerlijkt werd. Vergeet evenwel niet, dat deze zegeningen alleen gevoeld en opgemerkt werden door hen, die ze waardig waren en geloofskracht hadden. Zij hadden blijk gegeven van hunne devotie en richtten hun wille in den dienst des Heeren; „zij koesterden de gave van geloof met zorgvuldigheid en verborgen hunne talenten niet in de aarde.“

Ook hier kunnen wij concludeeren, dat de gelijkenis van den zaaier en het zaad bewaarheid werd, dat zij die het Evangelie gretig aangenomen hadden, zonder voldoende overweging, bij de moeilijkheden zich spoedig terugtrokken, hoewel zij bleken heel goede leden te zijn,

zoolang er niet zooveel gevergd werd. Hun geloof had niet die levenskiem in zich gelijk het mosterdzaadje, dat die zich tot een sterke onverwrikbare stam konde ontwikkelen. Hoe gering het mosterdzaadje ook mocht zijn, is de gelijkenis prachtig om zijn levensvatbaarheid en groeikracht en het geloof in die geringe mate kan zich ontwikkelen tot een kracht, dat het bergen kan verzetten en alle moeilijkheden die zich als bergen opwerpen voor de ongeloofigen worden als molshoopen voor den getrouwe; die op het machtswoord „den Heere alleen wil ik dienen en daarom eerst het koninkrijk der hemelen gezocht,” alles overkomen wat hùn in den weg der zaligheid tegen mocht staan.

Ieder kan wel gevoelen, dat toen Stefanus gesteenigd werd en deze foltering ter wille der Waarheid verdroeg en de hemelen zich openen en aan zijn geestelijk oog zich het visioen ontsloot van den Vader en den Zoon, dit hem niet geschiedde op louter een lid der Kerk te zijn, neen, o neen. Maar omdat hij, zelfs als de moeilijkheden gekomen waren, in zijn geloof niet wankelde en zijn geloof en rechtvaardigheid de proef hadden doorstaan.

O, wat een heerlijk schoone, majestieuse, krachtschenkende zegen, de directe bijstand des hemels, zijn geest zulk een kracht gevend, dat hij Hem die op den troon zat en het Lam, kon loven en prijzen, totdat zijn geest, onder die foltering het lichaam verliet.

Al de teekenen, die in die dagen geschied zijn, waren alleen den geloovigen gegeven en als de anderen het beproefden en hunne onderzinking niet gelijk der geloovigen was, hebben zij het maar gescholden en voor sprookjes of gezichtsbedrog hebben ze het uitgemaakt, zooals het ook nu nog wordt gedaan.

Wee de man of de vrouw die enkel op teekenen wacht, want zijn of haar bederf is zeer nabij, en Christus zegt: „Het boos en overspelig geslacht verlangt een teeken.”

: Het boos en overspelig geslacht, hoe vreeselijk daartoe te worden gerekend. Boos, omdat men er steeds op uit is den Vader te verzoeken, wat ten strengste verboden is en overspelig in menige zin, maar deze uitleg zal ik er enkel aan geven zijnde reeds erg genoeg om dit te voorkomen; overspelig omdat zij zich niet houden bij het verbond, hoewel zij van God zouden zijn zoeken zij steeds naar iets anders om hunnen zinnen tast- of zichtbaar te bevredigen en zich dan bij het eene dan bij het andere stelsel bevinden en aldus altijd leerende zijn en nimmer tot een goede kennis der waarheid komen.

Men weet dat God op dergelijke wijze Israël een overspelige vrouw noemde en hare dochteren Juda en Ephraim van hetzelfde feit beschuldigde, omdat Hij hen getrouwd had en zij zich begaven tot den dienst van vreemde en afgoden.

Die overspeligen dan kunnen niet worden gerekend bij die 144000 die het Lam volgen, waar het ook henegaat in wier monden geen bedrog gevonden wordt, wijl zij geen verkeerde leerstellingen prediken of aanhangen, zij zijn niet besmet met vrouwen (verkeerde kerkinstellingen), zoodat zij maagdelijk zijn in de waarheid en dus niet verontreinigd en onteerd. Zij zijn „de Kerk des Eerstgeborene”, „de bruid

des Lams". Zij hebben niet geschroomd hun alles op het altaar des Heeren te leggen. Zij hebben niet gemurmureerd tegen hen, die de leiding hadden, ook niet gemeend dat ze verongelijkt werden of achtergesteld bij een broeder of zuster. Zij hebben ook niet een druk uitgeoefend, wanneer zij meerderheid van positie hadden. Zij hebben nimmer gebrutaliseerd noch kwaad gezocht of gebracht, doch zijn werkers der gerechtigheid en bringers der beginselen der eeuwige vrede. Zij zijn diegenen, die zichzelf niet achten en altijd denken, dat een ander beter is en doen kan en niet als ik dat moest doen zou ik het zoo of zoo doen, etc. en zoo kunnen wij wel blijven opsommen, doch het zou slechts vervelen.

En nu, wat is het met ons? Is ons geloof krachtig genoeg om aan te nemen, dat God onze bede, kan en zal verhooren? Is in ons geloof die levenskiem die wonderen met zich brengt? Helpt het ons om in nederige houding tegenover God te staan, zoodat Zijn Geest ons in onze zwakheid Zijne kracht doet gevoelen, zoodat wij voor onszelf en voor anderen en boven alles voor God mogen zijn, dienende geesten en getrouwe dienstknechten? Zoo ja, gezegend zijt gij, want niemand is machtiger dan u, en ook uwe bergen zullen op uw geloof en gebieding als stof uit elkaar vallen. De geboden zijn ons niet te zwaar, het woord van wijsheid is een uitgemaakte zaak om absoluut te worden onderhouden, wijl het onze tabernakelen veredelt en de geest een betere woning geeft, een geheiligden tempel.

De tienden zullen bij ons niet worden vergeten, want het is ons bewijs, dat we ook geschikt zijn bij te dragen, wanneer de wet van toewijding weder zal zijn ingesteld, en zal heelemaal niet worden ontrokken. Onze woningen ademen vrede; onze vrouwen hebben ons lief, omdat ze liefde ontvangen in de oneindigheid van het Christen zijn; onze kinderen volgen het voorbeeld hunner ouders en veroorzaken anderen geen last en zullen zich niet bij hen trachten te rechtvaardigen als zij iets verkeerd gedaan hebben, daar zij voor zichzelf kunnen handelen in die zaken op de eenigste ware wijze, herstelling. Onze lichten worden op zulk een wijze op de kandelaars brandende bevonden, want zonder woorden verkondigen wij dan Jezus de Christus en Hem gekruisigd.

Dan zullen er geen klachten worden gehoord, dat er geene wonderen of verhooring van gebeden meer zijn, want het oog zal geopend zijn om te zien en het hart om op te merken tot waardeering. Is de kastijding Gods op zichzelf niet een wonder te noemen, dat Hij niet tegenstaande onze ongewilligheid zich nog met ons wil bemoeien, dat Hij ons nog wakker wil schudden, opdat we mochten uitroepen: „O, God, wees mij arme zondaar genadig“, gelijk Christus als voorbeeld aanhaalt in tegenstelling met dien Farizeeër die bad: „Heere, ik dank U, dat ik niet ben als hij?“

Laat ons toch leven, broeders en zusters, allen leden van het huisgezin Gods, dat ons de zegeningen daarvan mogen geworden; laten wij onszelf niet langer wijs maken rechtvaardiger en beter te zijn dan onzen broeder of onze zuster, maar laat de liefde uit onze oogen blinken.

Wat een heerlijkheid, als ons wordt gezegd, broeder of zuster, doet u dit of gaat daarheen, dat we dat in de rechtgeaarde manier opvatten en volbrengen, en mochten wij ooit verongelikt worden dan is het immers nog noodiger dat wij hen, die ons verongelijken, onze liefde in hunne ellende doen gevoelen, want zij hebben het dan meer noodig dan ooit.

En God die weet wat en hoe wij zijn en onzen goeden wil ziet, is immers de rechtvaardige rechter; en is het niet beter weldoende te lijden dan kwaaddoende en onszelven te rechtvaardigen? Zeker en duizendmaal ja! Laat uw geloof als het mosterdzaadje zijn en alles is wat het zijn moet. God zegent u hiertoe. Amen.

Is de doop noodzakelijk?

Door Ouderling A. DALEBOUT.

Deze vraag is zeer dikwijls tot ons gekomen en de Heiligen der Laatste Dagen hebben dit altijd met een absoluut „ja” beantwoord, een ieder naar de Schriften verwijzende, die de woorden bevat van Hem die onzen grooten Leeraar is t. w. „Onderzoekt de Schriften” etc. Joh. 5 : 39.

Dat de doop een beginsel is dat niet geheel onbekend was in de dagen van Johannes den Dooper, wordt ons duidelijk in de geschiedenis, wanneer de Farizeërs tot hem kwamen en vroegen: „Indien Gij de Christus niet zijt, noch Elias, noch de Profeet, waarom doopt Gij dan?” Joh. 1 : 25, want Johannes was doopende in de Jordaan allen die tot hem kwamen, tot ook Jezus Christus zich daarvoor aanbood. Johannes zijne onwaardigheid gevoelende om den Zoon Gods aan deze bediening te onderwerpen, weigerde, maar Christus zeide: „Aldus betaamt het mij alle gerechtigheid te vervullen”; en wij lezen dat Hij gedoopt werd, Math. 3 : 13—15 en lezen zelfs, dat Godes goedkeuring deze verordening bestempelde (vers 16).

Nu trad Jezus in het openbaar op, en terstond ontwaren wij dat enkelen tot Hem kwamen om licht en raad; en een zekere Nicodemus, een overste, kwam des nachts tot Hem, omdat hij vreesde gezien te worden, en richt de welbekende vraag tot Christus. En wat is het antwoord?

Nicodemus, gij moet wederom geboren worden uit water (doop) en uit geest. Nicodemus verstond het niet, en om dit niet weten, verwijt Christus hem zeggende: „Zijt gij een leeraar in Israël en weet gij deze dingen niet?” Te oordeelen naar deze vraag, schijnt het, dat hij het had kunnen weten, maar Christus herhaald het, daarop bijzondere nadruk leggende, Nicodemus de ware inlichtingen gevende, en Hij voegt er aan toe, het culminatiepunt van alle geloovigen, „dat wij anders het koninkrijk Gods niet kunnen ingaan, noch zien zelfs.” Joh. 3 : 3—7.

In Zijn verdere bediening week Hij daarvan niet af, want nadat Hij enkele discipelen had verworven, die door dezelfde deur waren ingegaan, gelijk Nicodemus werd voorgehouden, Math. 19 : 28 begonnen ook zij te doopen in de tegenwoordigheid van den Meester. Joh. 4 : 1—2.

De doop werd door den Heiland als een wapen gebruikt om de hooge-

priesters en ouderlingen des volks in hunne listen te vangen, en wanneer zij Hem een vraag stelden, zeide Hij: „De doop van Johannes is die uit den hemel of uit de menschen?” Op deze vraag overlegden zij bij elkander wat ze zouden antwoorden; en uit hun antwoord bleek wel dat ze den doop niet konden annulleeren en moesten het tot hun eigen nederlaag onbeantwoord laten. Matth. 21 : 25, 26.

Spoedig zou Christus heengaan, want Zijn zending zou maar voor korten duur zijn. Dientengevolge bracht Hij de macht en verantwoording op enkele Zijner volgelingen om de boodschap des heils verder voort te planten, Joh. 15 : 16 en een weinig verder zegt Hij hun: „Mij is gegeven alle macht in den hemel en op aarde. Gaat dan heen, onderwijst alle de volkeren — alles wat Ik u geboden heb. Matth. 28 : 19 en beloofde de Vader te bidden voor hen die door hun woord in Hem zouden gelooven. Joh. 17 : 20.

Nadat de Heiland vertrokken was en zij in afwachting waren voor de uitstorting des Heiligen Geestes, lezen wij dat op dien gewichtigen Pinksterdag het Evangelie der bekeering in verschillende talen werd vernomen, en daar werd den bekeerden gezegd: „Wordt gedoopt tot vergeving uwer zonden, en volgens het Woord, werden er dien dag drieduizend zielen de gemeente toegedaan, die zalig werden. Handelingen 2 : 38—42.

Met macht wendden zich de Apostelen tot het volk in de verschillende deelen des lands en overal waar bekeering werd waargenomen, door hun prediking, werd gedoopt, maar velen verwierpen „den raad Gods” van hen niet gedoopt zijnde, zooals in de bediening van hunnen Meester. Luk. 6 : 30.

Komende tot het tijdperk dat enkelen het werk Gods vurig bestreden, is daar een Saulus met onvermoeiden ijver de Christenen vervolgende, wordt door de stem van Christus tot bekeering geroepen, en op zijn vraag: „Heere wat wilt Gij, dat ik doen zal?” wordt hem als Nicodemus het antwoord gegeven Hand. 9 : 17, 18; 22 : 16.

Hieruit leeren wij dat de doop de eenigste deur is om het Koninkrijk Gods in te gaan, want hoewel Paulus een uitverkoren vat genoemd wordt (Hand 9 : 15) en beweerde van zijner moeders lijf aan, afgezonderd geweest te zijn (Gal. 1 : 15) gehoorzaamde hij toch het bevel des Heeren door den mond van Ananias die een der discipelen Gods was.

Na zijne overtuiging predikte hij overal den Christus en allen die zijn woord aannamen, werden ingelijfd door den doop, onder verschillende omstandigheden zooals te vinden in Hand. 16 : 15, 33; 11 : 18, 19 : 5. In zijn zendbrieven drukte hij ieder op het gemoed niet af te wijken van de leer des doops, Hebr. 6 : 2, want al ware het een engel des hemels, het veranderende, zoude die vervloekt zijn. Gal. 1 : 8.

Ook Petrus was zich ten volle bewust, dat niemand kon ingaan zonder gedoopt te worden, want door openbaring werd hij naar Cornelius gezonden, een godvreezend man, iemand die veel aalmoezen uitdeelde, die hoog in de oogen des Heeren stond aangeschreven, zelfs zoo dat hij engelbezoek ontving; Petrus nu, na Christus en dien gekruisigd

gepredikt te hebben, beval dat allen gedoopt zouden worden, hij en zijn huis.

Petrus week van het gewicht des doops niet af en in zijn zendbrieven, neemt hij allen twijfel weg en verklaard, dat die verordening het behoud is des menschen, gelijk de ark het behoud was met den zondvloed, in de dagen van Noach. 1 Petrus 3 : 21.

Wat dan aangaande onze voorouders, die den doop niet ondergaan hebben, als dat woord zoo strikt gehandhaafd moet worden?

Zijn zij verloren? O, neen!

De doop voor de dooden, bekend in de dagen van Paulus, door hem gepredikt in die dagen (1 Cor. 15 : 29) is ook heden geopenbaard en van kracht in dit geslacht, want zij kunnen zonder ons niet volmaakt worden, zegt Paulus in Hebr. 11 : 40.

„Het Evangelie” is van de aarde weg geweest, maar nu weder hersteld, volgens Openbaring 14 : 21.

Met dezelfde bevoegdheid prediken wij weer „het Evangelie” in hare volheid, en weten dat degene, die het woord hoort en doet zal vergeten worden bij een wijs man, en zij die het verwerpen zullen worden vergeten bij een die dwaas handelde. Luc. 6 : 47—49.

De weduwe en haar Zoon.

„Moeder, wie is die man die daar passeert, die zoo'n trotsche houding en uiterlijk heeft? Hij schijnt, naar het mij voorkomt, wel een beetje overschatting van zichzelf te hebben.”

„Die, mijn jongen, is een beeldhouwer met eenige vermaardheid. Door studie, geduld en oefening, gevoegd bij zijn natuurlijke aanleg, is het, dat hij groote bekwaamheid heeft verworven in die kunst en door de vervaardiging van eenige schoone beelden heeft hij naam gekregen.”

„Maar waar zijn nu beelden en monumenten goed voor, moeder?”

„Wel zij zijn prachtige ornamentische versieringen in parken en publieke plaatsen en dienen ons te herinneren aan nobele levens en daden, evenals ons door schilderijen schoone voorstellingen gegeven worden; en door zoo herinnerd te worden, kunnen wij zelf tot edel leven geleid worden.”

„Dat is nu wel allemaal goed, moeder, maar 'k begrijp toch niet, waarom iemand trotsch zou gaan worden of eigenwaan koesteren, Kunt u?”

„Wanneer iemand kunde in zijnen arbeid vertoont en vooral als artist, wordt hij door zijne vrienden geprezen ter aanmoediging en voortzetting zijner pogingen, en deze loftuitingen veroorzaken soms, dat zij trotsch en opgeblazen worden en vergeten dan, dat nederigheid een groote gave is. De grootste kunstenaars echter, als andere groote mannen in anderen arbeid werkende, zijn bescheiden en zonder aanmatiging.”

„Zijt gij geen kunstenaar, moeder? U besteedde uw geheele leven aan de voorbereiding uwer moederschap en later hebt u geholpen om de karakters van levende mannen en vrouwen te formeeren. Zie eens uwe zonen David en Johan en uwe dochters Maria en Elizabeth. Zij kunnen

